

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐν τούτοις, ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ἐξαγάγει ἐκ τοῦ ὑπογράμματος τοῦ ἐνδύματός του τὰ ἔγγραφα, ἅτινα ὁ Μοῦλ εἶχε κρύψει ἐκεῖ. Ἐκράτει ἤδη αὐτὰ καὶ τὰ ἀπέκρουπτεν ὅσον ἡδύνατο. Ἀλλὰ τί θὰ ἔπραττεν; Ἐσκέφθη νὰ τὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν στρωμνήν, ἐν ἣ ἦτο κατακεκλιμένος καὶ ἦν σπανίως θὰ μετεκίνουν. Ἐξέτεινε λοιπὸν τὴν χεῖρα καὶ ἤρξατο ψηλαφῶν τὸ ὕψος τῆς στρωμνῆς ἣν πεπαλαιωμένον, συνήντησε σχισμὴν καὶ ἐν αὐτῇ εἰσῆγαγεν ὅσον ἡδύνατο βαθύτερον τὰ ἔγγραφα.

Ὁ Κουλοχέρης καὶ ὁ Βαντερνὸ, οὔτινες εἶχον ἐπανέλθει ἐν τῇ ἀμάξῃ, οὐδόλως παρετήρησαν τὸ τοιοῦτο. Ἐξηκολούθουν πίνοντες καὶ συνδιαλεγόμενοι χαμηλοφώνως περὶ τῶν ὑποθέσεων τῶν. Ὁ Βαντερνὸ ἐφάνετο ἥκως ἀνήσυχος, ὁ δὲ Λαυρέντιος ἠνώνησεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Δακολάρ καὶ τῶν λοιπῶν τῆς συμμορίας, οὔτινες ἐβράδυνον νὰ ἐπανέλθωσιν.

— Ἐπρεπε νὰ ἦσαι γυρισμένος, εἶπεν ὁ Βαντερνὸ.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Κουλοχέρης, ὁ Δακολάρ εἶπε: «Θὰ γυρίσω πρὶν νυκτώσῃ, ἂν ἴσχω», καὶ δὲν εἶνε ἀκόμη ὁκτώ...

— Ἀλήθεια; μά...

— Νά!... τί πονοκεφαλάμε... Ἄς περιμένουμε! καὶ διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, ἂς παίξουμε ἕνα μπεζίκ.

Ἡρξάντο χαρτοπαίζοντες.

Μετ' ὀλίγον ἡ ὁγδόη ἐσήμανεν. Ὁ Βαντερνὸ διέκοψε τὸ παιγνίδιον.

— Ἐνύκτωσε καλᾶ, εἶπε, καὶ κάνεις ἀκόμη δὲν ἐφάνηκε; τί νὰ συνέβηκε; Καὶ διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, πρέπει νὰ ἀνάψουμε ταῖς λάμπαις καὶ νὰ δώσουμε παράστασι.

Ὁ Κουλοχέρης δὲν ἀντέστη τὸ δύσκολον ὅμως ἦν νὰ δοθῇ ἡ παράστασις, διότι τὰ δύο τρίτα τῶν σχοινοβάτῶν ἀπουσίαζον. Ὁ Βαντερνὸ, ὁ Κουλοχέρης, ἡ Ζινέτα καὶ αὐτὸς ὁ Πουλιὸ δὲν ἐπῆρκουν.

— Πρέπει νὰ δώσουμε μίαν ἰταλικὴν παντομίμα, εἶπεν ὁ Βαντερνὸ.

— Ναί, μά δὲν ἔχουμε Ἀρλεκίνο... ὁ Πουλιὸ.

— Καλὲ χωρατεύεις; αὐτὸ τὸ παλῆό-παιδο... Νά! αὐτὸς ὁ κατάσκοπος ποῦ γλυκοκοιμάται...

— Πραγματικῶς, ἂς δοκιμάσουμε.

— Καὶ ἔτσι τὸν ἔχουμε καὶ πάντα ἐμπρός μας. Ἀξιόλογα!

Ὁ Βαντερνὸ ἐπλησίασε τὸν Λαυρέντιον καὶ ἔσεισεν αὐτόν:

— Ὁέ! παλληκάρι... Ἐλα!... θὰ παίξουμε τὸν Ἀρλεκίνο; ἔλα! δουλεῖς!

— Ἦλθεν ὁ Δακολάρ; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος, ὡς εἰ ἐγειρόμενος ἀπὸ ὕπνου βρθέος.

— Ὅχι. Δὲν σοῦ λέγω διὰ τὸν Δακο-

λάρ. Νὰ τί θὰ κάμουμε. Ἀποῦ ἔφαγες καὶ ἔπιες καὶ ἐκοιμήθηκες μαζύ μας, θὰ μάς βοηθήσῃς εἰς τὴν δουλειά μας.

— Ἐννοεῖται.

— Ὡρα καλὴ! δὲν εἶσαι τεμπέλης. Δὲν θὰ κάμῃς δὲ καὶ μεγάλη δουλειά. Ἀκουσε.

Ὁ Βαντερνὸ ἐξήγησε τῷ Λαυρεντίῳ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Τίποτε καλλίτερον, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Γνωρίζω καλὰ τὴν παντομίμα αὐτή, διότι τὴν παίζουν παντοῦ πρὸ ἐνὸς αἰῶνος. Διὰ νὰ ἐπιτύχω ὅμως χρειάζεται μίαν μικρὰ δοκιμὴ.

— Σωστὰ λέγεις, εἶπεν ὁ Βαντερνὸ. Ἐλα! ἐμπρός; Ὁέ, Ζινέτα!

Ἡ Ζινέτα ἀνῆλθε καὶ ἡ δοκιμὴ ἐγένετο.

Οἱ δύο σχοινοβάται καὶ ἡ Ζινέτα ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν δεξιότητα τοῦ αὐτοσχεδίου Ἀρλεκίνου.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Λαυρέντιος ἦν εἰς θέσιν νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ κοινού.

— Μπρά

— Θά μοι διηγηθῇς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ἀργότερα· τώρα δὲν ἔχω καιρόν. Μόνον, ἔχεις πολλὴν καλοτυχίαν, αὐτὸ μόνον σοὶ λέγω... Μεῖνε ἐδῶ πρὸς τὸ παρόν.

Εἰς τὰς λέξεις: ἔχεις πολλὴν καλοτυχίαν, ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκίρτησεν· εἶχεν ὁμῶς σταθερῶς ἀποφασίσαι τὸ πᾶν νὰ καταφρονήσῃ καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ ἐρωωμένως τὴν ζωὴν του.

Ὁ Δακκολάρ ἐξήλθε μετὰ τοῦ Βαντερνὸ, ἀφοῦ ἔνευσε τῷ Κουλοχέρῃ νὰ ἐπιτηρῇ τὸν Λαυρέντιον.

— Ἄγριος εἶνε ὁ ἀφέντης, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ἄν τὸ ἤξευρα!... Πάντα εἶνε ἔτσι;

— Πότε ἔτσι, πότε ἀλλέως, εἶπεν ὁ Κουλοχέρης.

— Ἄ καλὰ, εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· θὰ λάβω καὶ ἐγὼ τὰ μέτρα μου.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Κουλοχέρης.

Ἄλλὰ, πρὶν ἢ δυνθῇ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ὁ Λαυρέντιος εἶχε λάβει ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ πανταλονίου του, ὅπερ εἶχεν ἀπεκδυθῇ, τὸ ἐγγχειρίδιόν του, τοῦ ὁποίου ἡ λεπίς ἀπήστραψε πρὸ τοῦ Κουλοχέρη. Ἐκεῖνος ὀπισθοδρόμησεν.

— Μὴ φοβᾶσαι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, χωρὶς ἀνάγκην δὲν κτυπῶ. Πές ὁμῶς εἰς τοὺς συντρόφους σου ὅτι παίζω καλὰ τὸ μαχαῖρι! Ἐκατάλαβες, ἀλήθεια;

Ὁ Κουλοχέρης δὲν ἀπήντησεν. Ἦδη ὁ Λαυρέντιος ἐνέπνεε σεβασμὸν εἰς αὐτόν.

Ἐν τούτοις ὁ Δακκολάρ καὶ ὁ Βαντερνὸ εἶχον ἀνέλθει εἰς τὴν ἄλλην ἀμαξάν.

Ἡ δευτέρα αὕτη ἀμαξα ἦν προωρισμένη διὰ τὸν ἀρχηγόν. Τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς ἦν καθαρώτερον καὶ ἐν ὀλιγωτέρᾳ ἀταξίᾳ.

Ἡ Ζινέτα εἶχε φέρει τὸ δεῖπνον διὰ τὸν ἀρχηγόν.

— Πές μου τώρα τί συμβαίνει, εἶπεν ὁ Δακκολάρ τῷ Βαντερνῷ, τρώγων ἐσπευσμένως.

Ὁ Βαντερνὸ διηγήθη τὰ πάντα, χωρὶς οὐδὲν νὰ παραλείψῃ.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Δακκολάρ, καὶ δὲν τὸν ἔψαζες;

— Ὅχι, ἐσκέφθηκα πῶς εἶνε καιρός.

— Ἀληθινά. Φέρε τον ἐδῶ...

— Καί, ἠρώτησε δειλῶς ὁ Βαντερνὸ, ἡ δουλειὰ ἐκεῖ κάτω πῶς ἐπῆγε;

Ὁ Δακκολάρ ἔκαμε κίνησιν δυσαρκείας· ἦτο προφανὲς ὅτι ἡ δουλειὰ ἐκεῖ κάτω δὲν εἶχεν εὐδοκιμήσει.

— Κάμε ὅ,τι σοὺ λέγω! ὑπέλαβε ξηρῶς.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, ὁ Βαντερνὸ καὶ ὁ Κουλοχέρης ὠδήγησαν τὸν Λαυρέντιον. Οὗτος εἰσῆλθεν ἀποφασιστικῶς καὶ ἐκαθέσθη ἐπὶ μαρσίππου ἐνώπιον τοῦ Δακκολάρ, ὁ Κουλοχέρης ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀρχηγού:

— Εἶνε ὀπλισμένος, εἶπε, καὶ νὰ προσέχετε.

— Ὀπλισμένος μὲ τί;

— Μὲ μαχαῖρι, καὶ φαίνεται πῶς δὲν χωρατεύει.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Δακκολάρ μειδιῶν.

Ὁ Κουλοχέρης διηγήθη τί συνέβη ἐν τῇ ἄλλῃ ἀμαξῇ.

— Εἶνε ἀλήθεια; ἠρώτησεν ὁ Δακκολάρ τὸν Λαυρέντιον.

— Ναί, καὶ ἂν ἀμφιβάλλῃς δοκίμασε.

— Ὡρα καλὴ! εἶπεν ὁ Δακκολάρ ἐκπλαγείς διὰ τὸ ὕψος τοῦτο, τρέχεις πάρα πολὺ.

Εἶτα ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Βαντερνὸ καὶ τὸν Κουλοχέρην:

— Ἀφήσατέ μας καὶ πηγαίνετε γρήγορα εἰς τὴν παράγκα· τὸ κοινὸν περιμένει! Μετὰ ἓνα τέταρτον θὰ σᾶς ἀνταμώσω.

— Καὶ οἱ ἄλλοι; ἠρώτησεν ὁ Βαντερνὸ.

— Τοὺς περιμένω.

Μείνας μόνος μετὰ τοῦ Λαυρεντίου, ὁ Δακκολάρ ἐξηκολούθησεν ἡσύχως τ

— Ναι, γνωρίζω αυτούς τους λόγους... η επιστολή, την οποία σου έγραψεν ο Λουβέν, και το σχεδιάγραμμα της οικίας, εις την οποία σε έστειλε. Αυτά ήσαν αποδείξεις, το γνωρίζω... και ακριβώς δι' αυτά με έστειλεν ο Λουβέν.

— Α! μήπως θέλει ο Λουβέν να του τὰ στείλω ή να τὰ καταστρέψω;

— Ναι.

— Εύχαριστώ! δέν είμαι τόσο βλάζ!

— Βλέπω ότι δέν θα κατορθώσω τίποτε μαζί σου, εξηκολούθησεν ο Λαυρέντιος. 'Αλλ' άκουσε. 'Η άστυνομία γνωρίζει ότι συ και ο Λουβέν διεπράξατε το έγκλημα της οδου Καρδινέ.

— Πώς το γνωρίζει;

— Θα σοι τὸ εἶπω κατόπιν, αν θέλεις· θα σοι αναφέρω τουλάχιστον, ότι ο Λουβέν μοι εἶπε... αλλά δέν υπάρχουν θετικαί αποδείξεις. 'Ο Λουβέν, ο οποίος συνελήφθη δια την υπόθεσιν της οδου Σκιν-Ζιλ...

— Τί υπόθεσις εἶνε αὐτή;

— Μία απόπειρα κλοπής μετὰ ρήξεως, την νύκτα... συνελήφθη ἐπ' αυτοφώρῳ μετὰ τοῦ Φραγκίσκου Οὐσδάλ... 'Αλλά δέν πρόκειται περὶ αὐτοῦ. 'Ο Λουβέν έχει τρόπον να διαφύγῃ...

— Τὸ γνωρίζω! εἶπεν ὁ Δακολάρ· θα 'πῇ ότι προεκάλεσε... και δέν θα ψευσθῇ ἴσως.

— Θα ψευσθῇ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, αλλά δέν μας μέλλει. 'Εκεῖνο τὸ ὅποιον πρὸ πάντων τὸν ἀνησυχεῖ, εἶνε ἡ υπόθεσις της οδου Καρδινέ. 'Αν δέν συμβῇ κανέν ἀπεικταῖον, ἀναλαμβάνει να παραπλανήσῃ την άστυνομίαν και τοὺς δικαστάς. 'Αλλ' ἡ άστυνομία ζητεῖ σέ, τὸν Δακολάρ, δραστηριώτατα και πιθανόν να σε συλλάβῃ. 'Αν δέ σε συλλάβῃ και εὔρῃ ἐπάνω σου την επιστολήν και τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ Λουβέν...

— Τότε πάει, εἶπε ψυχρῶς ὁ Δακολάρ, τὸ ἡζεύρω.

— Δηλαδή καταστρέφεται και συ μαζί με τὸν Λουβέν, τὸ έννοεῖς;

— Πληρέστατα.

— Λοιπόν, πρὸς τὸ συμφέρον σου και τὸ ἰδικόν του, πρέπει τὰ έγγραφα αὐτὰ να μὴ τὰ εὔρῃ ἡ άστυνομία. Τὸ ἀσφαλέστερον εἶνε να τὰ καταστρέψῃς. 'Αλλ' ἀφ' ὅσα εἶπες, δέν σοι ζητῶ την θυσίαν αὐτήν, διότι δέν θα στέρξης, τὸ ἡζεύρω...

— 'Αληθῶς.

— Λοιπόν! κρύψε τα εἰς μέρος ποῦ να μὴ ἡμπορεῖ κανεὶς να τὰ εὔρῃ... έννοεῖς;

— Πῶς λοιπόν! αὐτὸ εἶνε φανερόν. Και ἔπειτα;

— 'Επειτα;... Θα φυλαχθῇς ὅσον ἡμπορέσης περισσότερον... 'Αλλά μὴ χάνῃς τὸν καιρόν· σοι εἶπα ότι ἡ άστυνομία σε ζητεῖ, ἴσως τώρα εἶνε ἐπὶ τὰ ἴχνη σου.

— Πιθανόν, δέν ἀμφιβάλλω, εἶπεν ὁ Δακολάρ μετ' εἰρωνικοῦ μειδιάματος.

— 'Αμφιβάλλεις ἢ ὀχι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἐγὼ ἐξεπλήρωσα την ἀποστολήν μου.

— Ναι, αλλά δέν θα χωρισθῶμεν ἔτσι

— Δέν βλέπω την ἀνάγκην...

— 'Ελα δά! ἔπειτα ἀπὸ την ὑπηρεσίαν, την ὁποίαν μου κάμνεις, θέλω να σε κρατήσω ὀλίγον καιρόν μαζί μου... Μὴν ἀρνηθῇς.

— 'Εν τούτοις, θα μοι ἐπιτρέψῃς...

— Δέν σοι ἐπιτρέπω. Θα μείνῃς· δέν ἔχεις ἀφορμήν να φύγῃς· πρέπει να λάβω καιρόν να σου φανερώσω την εὔγνωμοσύμην μου... Και ἐκτὸς τούτου ἡμπορεῖ να μου φανῇς πάλιν χρήσιμος.

— Πῶς;

— Α! κατὰ πρῶτον, θα παίξῃς ἀπόψε τὸ μέρος τοῦ 'Αρλεκίνου.

— 'Οπως θέλῃς, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Λαυρέντιος.

Οἱ εἰρωνικοὶ λόγοι τοῦ Δακολάρ και ἡ εὔγνωμοσύνη, ἣν ἤθελε να τῷ ἐκδηλώσῃ, ἐνέπνεον αὐτῷ ἀνησυχίας· ἔπρεπεν ἐν τούτοις να προσποιηθῇ.

['Επεται συνέχεια]

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Α Γ Γ Ε Λ Α

Διήγημα L. Des Malls.

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΔΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ